

най-напрѣди; още до като е ходилъ по ризска тукъ е първомъ заприпкалъ? Нали тукъ сѣ бап-ритѣ, кѣдѣто се е хлѣзгалъ съ шейната си зимѣ; рѣката, кѣдѣто се е къпалъ; полянитѣ и долчинкитѣ, кѣдѣто е бралъ охлюви, коприва, гѣби; кукурякъ, теменуга, синчець, иглика. . . . Нали най сетнѣ тукъ сѣ неговитѣ най-мили на свѣта: майка, баща, сестриче, братче? О, роденъ край! когато те остави човѣкъ, тогава усѣща, колко си му милъ.

Тодоръ незабѣлезанъ прѣминѣ кривата селска улица и се намѣри въ тѣхния дворъ. Весело бѣше сега въ чичо Христовата къща, весело посрѣщнахъ и Тодорча. На двора баща му съ още единъ тѣхенъ съсѣдъ подклаждахъ огънь отъ слама, на който пѣрлѣхъ промушената свиня. Същото ставаше и въ сѣсѣднитѣ дворове. Нали утрѣ е коледа. Тодоръ влѣзе въ къщи. — А-а-а! чакъ сега ли Тодорчо? . . . Отъ кога те чакаме! Добрѣ донѣлъ! . . . каза майка му, като го пригърна.

— Батю, Батю! Батю си дойде! възкликнахъ малкитѣ и се овихъ около му. Той имъ показа подарѣцитѣ и още повече ги зарадва. На огнището въ къщи горѣше силенъ огънь, на който къкрѣхъ постни гостби за вечеря. Майката запрѣтна рѣкави; отсѣ брашно, замѣси тѣсто, та источи млинѣ съ тикви и всеѣкви кравайчета. Мрѣкна се. Както и другитѣ хора Тодорчо посрѣщаше „Бѣдни-вечеръ“ съ родителитѣ си. Стаята бѣше добрѣ отоплена и освѣтлена, освѣнъ отъ ламбата, но и отъ кандилото, що блѣщукаше прѣдъ мрачнитѣ икони на источната стѣна. На трапезата възъ постелката Тодорова майка насипа гостбата въ блюда, сложи млина и бѣклица съ вино. Залепи на тѣхъ по запалена вощеница.